

НОВА ПРОЛЕТ

Пей, орачо, в равнините,
греят пролетните дни,
южен вятър в висините
се промъква и звъни.

А след него и цветята
вдигат сочните стебла,
трепнаха навред в полята
разведрените села.

Трепнаха душите морни,
зимата — далеч е тя,
днес зарадваните хора
с вяра срещат пролетта.

А орачът в равнините
пак забива тежък плуг,
пеят птици в висините —
нова пролет иде тук!

Симеон Маринов

МОЯТ РОДЕН ГРАД

Град Самоков лежи в самите поли на хубавата Рила планина. През него протича река Искър. Искъра тук е истински немирник. Шуми и лети, буен и пенлив, по цяла нощ и цял ден. Водата му е бистра като сълза и студена като лед. Без Искъра гостите на града през лятото щяха да бъдат много по-малко.

А летовници в Самоков идват много. Запрепича ли юлското слънце, заточат ли се дългите летни дни, автобусите за Самоков почват да се пълнят с уморени пътници, които тръгват да събират нови сили, и на воля да подишат чист, пресен въздух.

Красотите на самоковската околност са неописуеми: гори, планини, кладенци, поля, градини, реки, потоци, ливади, пълни със зеленина, с цветя, свежест, с мирис, с младост. Кой гостенин на Самоков не се е възхищавал от тези прелести, и не се е радвал като дете?

Град Самоков има и свое, доста интересно историческо минало. В него са родени много видни българи: К. Фотинов, Авкс. Велешки, Зах. х. Гюров, Хр. Максимов и други.

В този красив български градец са се родили и много художници, поради което, някои хора даже почват да го наричат „градът на художниците в България“. И това е много право. Някога, тук, още преди освободението ни от турско робство, родовете на Доспевски и